ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

6. listopadu 2008 *

Ve věci C-381/07,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Conseil d'État (Francie) ze dne 4. června 2007, došlým Soudnímu dvoru dne 8. srpna 2007, v řízení

Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS

proti

Ministère de l'Écologie, du Développement et de l'Aménagement durables,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, J.-C. Bonichot, J. Makarczyk, P. Kūris (zpravodaj) a L. Bay Larsen, soudci,

generální advokát: J. Mazák,
vedoucí soudní kanceláře: B. Fülöp, rada,

* Jednací jazyk: francouzština.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 26. června 2008,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS P. Jeansonem, místopředsedou tohoto sdružení,

– za francouzskou vládu G. de Berguesem a A.-L. During, jako zmocněnci,

– za italskou vládu I. M. Bragugliou, jako zmocněncem, ve spolupráci s P. Gentilim, avvocato dello Stato,

– za nizozemskou vládu M. de Gravem, jako zmocněncem,

– za Komisi Evropských společenství S. Pardo Quintillán a J.-B. Laignelotem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/11/ES ze dne 15. února 2006 o znečišťování některými nebezpečnými látkami vypouštěnými do vodního prostředí Společenství (Úř. věst. L 64, s. 52).

2 Tato žádost byla předložena Conseil d'État (nejvyšší správní soud) v rámci žaloby pro překročení pravomoci podané Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS (národní sdružení na ochranu vod a řek), která směřuje ke zrušení, zejména, nařízení č. 2006-881 ze dne 17. července 2006, kterým se mění nařízení č. 93-743 ze dne 29. března 1993 o klasifikaci operací podléhajících povolení nebo ohlášení podle článku 10 zákona č. 92-3 ze dne 3. ledna 1992 o vodách a nařízení č. 94-354 ze dne 29. dubna 1994 o zónách distribuce vod (JORF ze dne 18. července 2006, s. 10786), jakož i nařízení č. 2006-942 ze dne 27. července 2006, kterým se mění klasifikace zařazených zařízení (JORF ze dne 29. července 2006, s. 11336).

Právní rámec

Právní úprava Společenství

3 Směrnice 2006/11, která se v souladu se svým čl. 1 písm. a) použije zejména na vnitrozemské povrchové vody, tedy podle svého čl. 2 písm. a) na „všechny stojaté nebo tekoucí sladké povrchové vody nacházející se na území jednoho nebo více členských států", uvádí ve svých bodech 6 až 8 odůvodnění následující:

„6) Pro zajištění účinné ochrany vodního prostředí Společenství je nezbytné sestavit první seznam některých jednotlivých látek vybraných zejména na základě jejich toxicity, perzistence a bioakumulace, s výjimkou látek, které jsou biologicky neškodné nebo se v látky biologicky neškodné rychle přeměňují, nazvaný seznam I, a druhý seznam látek se škodlivým účinkem na vodní prostředí, který však může být omezen na určitou oblast a záviset [závisí] na vlastnostech a místě

výskytu vod, do nichž se látky vypouštějí, nazvaný seznam II. Jakékoli vypouštění těchto látek by mělo podléhat předem udělenému povolení, v němž jsou stanoveny emisní normy.

7) Znečišťování vypouštěním různých nebezpečných látek ze seznamu I musí být odstraněno […]

8) Je nutné snížit znečišťování vod látkami ze seznamu II. Za tímto účelem by členské státy měly přijmout programy sestavené v souladu s případnými směrnicemi Rady, které obsahují normy environmentální kvality pro vody. Emisní normy uplatňované pro uvedené látky by měly být stanovovány podle těchto norem environmentální kvality.“

4 Článek 3 směrnice 2006/11 stanoví:

„Členské státy přijmou vhodná opatření k odstranění znečišťování vod uvedených v článku 1 nebezpečnými látkami ze tříd a skupin látek ze seznamu I v příloze I (dále jen ‚látky ze seznamu I‘) a ke snížení znečišťování zmíněných vod nebezpečnými látkami ze tříd a skupin látek ze seznamu II v příloze I (dále jen ‚látky ze seznamu II‘) v souladu s touto směrnicí.“

5 Podle článku 6 směrnice 2006/11, jehož znění je shodné se zněním článku 7 směrnice Rady 76/464/EHS ze dne 4. května 1976 o znečišťování některými nebezpečnými látkami vypouštěnými do vodního prostředí Společenství (Úř. věst. L 129, s. 23; Zvl. vyd. 15/01, s. 56), která byla zrušena směrnicí 2006/11:

„1. Za účelem snížení znečišťování vod uvedených v článku 1 látkami ze seznamu II zavedou členské státy programy, k jejichž provádění použijí zejména postupy uvedené v odstavcích 2 a 3.

2. Veškerá vypouštění do vod uvedených v článku 1, která pravděpodobně obsahují některou z látek ze seznamu II, podléhají předem udělenému povolení vydanému příslušným orgánem dotyčného členského státu, v němž jsou stanoveny emisní normy. Tyto normy vycházejí z norem environmentální kvality, které se stanoví v souladu s odstavcem 3.

3. Programy uvedené v odstavci 1 musí obsahovat normy environmentální kvality pro vody stanovené v souladu s případnými směrnicemi Rady.

[…]“

6 Seznam II tříd a skupin látek v příloze I směrnice 2006/11, uvedený v článcích 3 a 6 této směrnice, zmiňuje ve svém bodě 8 látky, které mají nepříznivý účinek na kyslíkovou rovnováhu, zvláště amoniakální dusík a dusitany.

7 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/60/ES ze dne 23. října 2000, kterou se stanoví rámec pro činnost Společenství v oblasti vodní politiky (Úř. věst. L 327, s. 1; Zvl. vyd. 15/05, s. 275, dále jen „rámcová směrnice o vodách"), která byla přijata dříve než směrnice 2006/11, ale jejíž ustanovení nahradí ustanovení této posledně uvedené směrnice s účinností od 22. prosince 2013 v souladu s čl. 22 odst. 2 rámcové směrnice o vodách, uvádí ve svém článku 11 následující:

„1. Každý členský stát vzhledem k výsledkům analýz požadovaných podle článku 5 a k dosažení cílů stanovených podle článku 4 zajistí, aby byl pro každou oblast povodí nebo část mezinárodní oblasti povodí ležící na jeho území vypracován program opatření. […]

2. Každý program opatření musí zahrnovat ‚základní' opatření uvedená dále v odstavci 3, a je-li to nutné, i ‚doplňující' opatření.

3. ‚Základní opatření' představují minimální požadavky, které [se] mají respektovat a zahrnovat:

[…]

g) pro bodové zdroje vypouštění, které mohou způsobit znečištění, požadavek na předchozí [regulaci] prostřednictvím např. zákazu [vpouštění] znečišťujících látek do vod nebo předchozího povolení nebo registrace založené na všeobecně závazných pravidlech stanovujících postupy [kontroly] emisí příslušných znečišťujících látek, včetně [kontrol] v souladu s články 10 a 16. […]

[…]“

8 Článek 22 odst. 3 písm. b) rámcové směrnice o vodách obsahuje následující přechodné ustanovení:

„pro účely článku 7 směrnice 76/464/EHS mohou členské státy uplatňovat zásady pro určení problémů znečišťování a látek, které je způsobují, stanovení norem jakosti a přijímání opatření podle této směrnice.“

Vnitrostátní právní úprava

9 Předmětem ustanovení zákona o životním prostředí, která se týkají povolení nebo ohlášení zařízení, děl, prací a činností a která jsou uvedena pod názvem „Voda a vodní prostředí“, je podle článku L. 211-1 tohoto zákona umožňovat vyváženou a dlouhodobou správu vodních zdrojů s cílem zajistit, mimo jiné, ochranu vod a bojovat proti jakémukoliv znečišťování. Článek L. 211-2 zákona o ochraně živnostního prostředí zejména stanoví, že obecná pravidla ochrany kvality a distribuce povrchových vod určí nařízení Conseil d’État. V souladu s tímto článkem stanoví tato obecná pravidla zejména kvalitativní normy a opatření nezbytná k obnovení a ochraně této kvality, podmínky, za kterých mohou být zakázána nebo regulována přímé či nepřímé vylévání, vytékání, vypouštění či vpouštění látek, a obecněji, jednání, která mohou změnit kvalitu vod a vodního prostředí, jakož i podmínky, za kterých mohou být nařízena opatření nezbytná pro ochranu této kvality. Nařízení Conseil d’État stanoví podle článku L. 211-3 stejného zákona k doplnění těchto obecných pravidel rovněž vnitrostátní normy nebo zvláštní normy týkající se určitých částí území.

10 Článek L. 214-1 zákona o životním prostředí stanoví:

„Zařízení, která nejsou v klasifikaci zařazených zařízení, díla, práce a činnosti prováděné za jiným účelem než pro účely domácností jakoukoli fyzickou či právnickou osobou, veřejného nebo soukromého práva, která způsobují […] přímé či nepřímé, pravidelné či příležitostné vylévání, vytékání, vypouštění či vpouštění, i když není znečišťující, spadá pod ustanovení článků L. 214-2 až L. 214-6."

11 Podle čl. L. 214-2 prvního pododstavce zákona o životním prostředí:

„Zařízení, díla, práce a činnosti upravené v článku L. 214-1 jsou vymezeny v klasifikaci stanovené nařízením Conseil d´Etat na základě stanoviska Comité national de l´eau [národní vodohospodářský výbor] a podléhají povolení nebo ohlášení v závislosti na jejich nebezpečí a závažnosti jejich účinků na vodní zdroj a vodní ekosystémy, především s ohledem na existující zóny a oblasti zřízené za účelem ochrany vody a vodních prostředí."

12 Článek L. 214-3 zákona o životním prostředí stanoví:

„I. Zařízení, díla, práce a činnosti, které mohou představovat nebezpečí pro zdraví a veřejnou bezpečnost, škodit volnému vytékání vody, zmenšit zdroj vody, výrazně zvýšit riziko povodně, vážně ohrozit kvalitu nebo rozmanitost vodního prostředí, především výskyt ryb, podléhají povolení správního orgánu.

[…]

II. Zařízení, díla, práce a činnosti, které, i když nemohou představovat taková nebezpečí, musí však respektovat normy vydané podle článků L. 211-2 a L. 211-3, podléhají ohlášení.

Ve lhůtě stanovené nařízením Conseil d'État může správní orgán podat námitky proti navrhované operaci, pokud má za to, že je neslučitelná s ustanoveními řídicího schématu využití a správy vod nebo schématu využití a správy vod nebo že zasahuje do zájmů uvedených v článku L. 211-1 tak závažným způsobem, že žádná norma nemůže takový zásah zhojit. Práce nelze zahájit před uplynutím této lhůty.

Pokud respektování zájmů uvedených v článku L. 211-1 nelze zajistit provedením norem vydaných podle článků L. 211-2 a L. 211-3, může správní orgán kdykoli uložit vyhláškou veškeré zvláštní normy, které jsou nezbytné.

[…]"

13 Články R. 214-32 až R. 214-40 zákona o životním prostředí obsahují ustanovení, která se použijí na operace podléhající ohlášení. Podle prvního z těchto článků musí být ohlášení zasláno prefektovi dotčeného departamentu nebo departamentů, který ve lhůtě patnácti dnů následujících po obdržení ohlášení zašle podle článku R. 214-33 stejného zákona ohlašovateli, pokud je ohlášení neúplné, potvrzení o příjmu, ve kterém je uvedeno, které dokumenty nebo informace chybí, nebo, pokud je ohlášení úplné, ohlašovací list, ve kterém je uvedeno buď datum, kdy může být navrhovaná operace zahájena v případě, že nebudou podány námitky, nebo skutečnost, že nebyly podány

námitky a operace může být zahájena bez prodlení. Stejné ustanovení stanoví, že tento list je případně doplněn kopií obecně závazných norem. Lhůta, kterou má prefekt k podání námitek proti operaci podléhající ohlášení, je stanovena článkem R. 214-35 uvedeného zákona v délce dvou měsíců ode dne obdržení úplného ohlášení.

14 Dotyčná zařízení, díla, práce a činnosti musí být podle článku R. 214-38 zákona o životním prostředí zavedeny, uskutečněny a využívány v souladu s dokumentací k ohlášení a případně se zvláštními normami uvedenými v článcích R. 214-35 a R. 214-39 tohoto zákona. Tento poslední článek stanoví, že ohlašovatel může požadovat změnu norem, které se použijí na zařízení, u prefekta, který rozhodne vyhláškou, a že změna může být rovněž uložena prefektem na základě čl. L. 214-33 třetího pododstavce uvedeného zákona. Mimoto článek R. 214-40 stejného zákona stanoví, že veškeré změny ohlášeného projektu, které požaduje ohlašovatel a které mohou značně změnit dokumentaci k původnímu ohlášení, musí být oznámeny před jeho provedením prefektovi, který může požadovat nové ohlášení, které podléhá stejným formalitám jako původní projekt.

15 Nařízením č. 2006-881, jehož zrušení je požadováno ve věci v původním řízení, byla přepracována klasifikace, o které se zmiňuje čl. L. 214-2 odst. 1 zákona o životním prostředí a která je uvedena v příloze I článku R. 214-1 tohoto zákona pod názvem „Klasifikace operací podléhajících povolení nebo ohlášení podle článků L. 214-1 až L. 214-3 zákona o životním prostředí“. Podle části 3.2.7.0 takto pozměněné klasifikace podléhají například zařízení pro chov sladkovodních ryb (dále jen „zařízení pro chov ryb“) z titulu vodní stráže ohlašovacímu řízení, i když dříve podléhaly povolení nebo ohlášení podle toho, zda vyžadovaly studii nebo zprávu o dopadu.

16 Mimoto podle článku L. 511-1 zákona o životním prostředí podléhají ustanovením tohoto zákona, která se týkají zařízení klasifikovaných pro ochranu životního prostředí, zařízení, která mohou být nebezpečná nebo závadová zejména pro veřejné zdraví a bezpečnost, zemědělství, jakož i pro ochranu přírody a životního prostředí. Tato zařízení jsou podle článku L. 511-1 stejného zákona definována v klasifikaci zařazených zařízení, který je podrobuje povolení prefekta nebo ohlášení v závislosti na vážnosti nebezpečí nebo závadovosti, které mohou vzniknout jejich využíváním.

17 Nařízením č. 2006-942, jehož zrušení je rovněž navrhováno v původním řízení, byla tato klasifikaci změněna. V důsledku této změny zařízení pro chov ryb nadále podléhají povolení z titulu stráže zařízení klasifikovaných pro ochranu životního prostředí pouze tehdy, pokud je jejich roční výrobní kapacita vyšší než 20 tun.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

18 Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS tvrdí, na podporu svých návrhů směřujících ke zrušení nařízení č. 2006-881 a č. 2006-942 před Conseil d'État, že tato posledně uvedená nařízení porušují ustanovení článku 6 směrnice 2006/11.

19 Předkládající soud poté, co uvedl, že vypouštění vod ze zařízení pro chov ryb obsahují amoniakální dusík a dusitany, látky ze seznamu II, a že článek 6 směrnice 2006/11 podrobuje vypouštění, která pravděpodobně obsahují takové látky, předem udělenému povolení, v němž jsou stanoveny emisní normy, konstatuje ve svém rozhodnutí, že s výjimkou těch zařízení, jejichž roční výrobní kapacita je vyšší než 20 tun a jež podléhají

povolení z titulu právní úpravy týkající se zařízení klasifikovaných pro ochranu životního prostředí, zařízení pro chov ryb podléhají jako takové pouze ohlašovacímu režimu.

20 Předkládající soud však uvádí, že tento režim má za cíl zjednodušit správní postupy a zlepšit přidělování kontrolních prostředků s ohledem na skutečnost, že zařízení pro chov ryb jsou považována za málo znečišťující zařízení. Tvrdí, že prefekt má v rámci tohoto režimu právo podat námitky proti pracím, které nemohou být zahájeny, dokud neuplyne dvouměsíční lhůta, a ke svému souhlasu může připojit technické požadavky, které umožňují chránit zájmy uvedené v článku L. 211-1 zákona o životním prostředí, především stanovením mezních emisních hodnot pro znečišťující produkty. Má za to, že za těchto podmínek je na otázku, zda článek 6 směrnice 2006/11 může být vykládán tak, že umožňuje členským státům zavést takový režim, velmi obtížné odpovědět.

21 Za těchto podmínek se tak Conseil d'État rozhodl přerušit řízení ohledně návrhových žádání obsažených v návrhu na zrušení nařízení č. 2006-881 v rozsahu, ve kterém podrobuje zařízení pro chov ryb ohlašovacímu režimu z titulu vodní stráže, jakož i ohledně návrhových žádání obsažených v návrhu na zrušení nařízení č. 2006/942, a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Může být článek 6 směrnice 2006/11 […] vykládán tak, že umožňuje členským státům, jakmile jsou podle tohoto článku přijaty programy pro snižování znečištění vod, které obsahují normy environmentální kvality, zavést ohlašovací režim pro určitá zařízení, která jsou považována za málo znečišťující zařízení, s odkazem na tyto normy a právo správního orgánu podat námitky proti zahájení provozu nebo uložit dodržení mezních hodnot vypouštění, které jsou vlastní danému zařízení[?]“

K předběžné otázce

22 Aby mohla být zodpovězena položená otázka, je třeba uvést, zaprvé, že cílem směrnice 2006/11 není podrobit zahájení provozních činností, jejichž následkem může být vypuštění nebezpečných látek do vodního prostředí, zvláštnímu režimu povolení nebo ohlášení v závislosti na charakteristikách uvedených činností. Jejím cílem je naopak, jak vyplývá z jejích bodů 6 až 8 odůvodnění, jakož i z jejího článku 3, odstranit znečišťování vod, které spadají do rozsahu její působnosti, látkami ze seznamu I a snížit znečišťování stejných vod látkami ze seznamu II, jako je amoniakální dusík a dusitany. Předmětem směrnice 2006/11 tedy není přimět členské státy, aby přijaly opatření, která se konkrétně použijí na určité provozní činnosti nebo zařízení, jako taková, ale ukládá jim, aby přijaly vhodná opatření pro odstranění nebo snížení znečišťování vod v důsledku vypouštění, která pravděpodobně obsahují nebezpečné látky, v souladu s povahou těchto posledně uvedených.

23 Za účelem snížení znečišťování vod látkami ze seznamu II tak článek 6 směrnice 2006/11 zejména stanoví, že členské státy zavedou programy, které obsahují normy environmentální kvality pro vody stanovené v souladu s případnými směrnicemi Rady. K provedení těchto programů uvedený článek 6 ve svém odstavci 2 stanoví, že veškerá vypouštění do vod uvedených v článku 1 stejné směrnice, která pravděpodobně obsahují některou z těchto látek, podléhají předem udělenému povolení vydanému příslušným orgánem dotyčného členského státu, v němž jsou stanoveny emisní normy, které vycházejí z norem environmentální kvality.

24 Je třeba zdůraznit, zadruhé, že směrnice 2006/11 nestanoví žádnou výjimku z pravidla obsaženého v jejím čl. 6 odst. 2. Z důvodů uvedených v bodě 22 tohoto rozsudku, tak toto ustanovení nerozlišuje podle charakteristik zařízení, která způsobují vypouštění, a, zejména, podle toho, zda tato zařízení jsou považována za málo nebo hodně znečišťující. Nerozlišuje ani podle závažnosti vypouštění. Takový ohlašovací režim,

jaký je popsán v otázce položené předkládajícím soudem, tedy může být považován za režim, který je povolen článkem 6 směrnice 2006/11, pouze tehdy, pokud ukládá příslušnému správnímu orgánu přijmout v případě jakéhokoli vypouštění rozhodnutí, které může být považováno za platné předem udělené povolení ve smyslu tohoto článku.

25 Přitom povolení stanovené v čl. 6 odst. 2 směrnice 2006/11 kromě toho, že musí být uděleno před tím, než dojde k vypouštění, které pravděpodobně obsahuje jednu z látek ze seznamu II, musí stanovit emisní normy, které vycházejí z norem environmentální kvality stanovených v programu přijatém členským státem v souladu s odstavci 1 a 3 stejného článku. Mimoto Soudní dvůr již mnohokrát rozhodl, že z čl. 7 odst. 2 směrnice 76/464, jehož znění je totožné se zněním čl. 6 odst. 2 směrnice 2006/11, vyplývá, že povolení musí obsahovat emisní normy vztahující se na jednotlivá povolená vypouštění a vycházející z kvalitativních cílů předem stanovených v programu ve smyslu odstavce 1 uvedeného článku 7 určenému k ochraně dotčených vodních ploch a toků (viz, zejména, rozsudek ze dne 2. června 2005, Komise v. Irsko, C-282/02, Sb. rozh. s. I-4653, bod 68 a citovaná judikatura). Soudní dvůr rovněž upřesnil, pokud jde o stejný čl. 7 odst. 2, že jsou to kvalitativní cíle stanovené v takovém programu na základě průzkumu zasažených vod, ze kterých se musí vycházet při stanovení emisních norem v předem udělených povoleních (viz rozsudek ze dne 25. května 2000, Komise v. Řecko, C-384/97, Recueil, s. I-3823, bod 41).

26 Z toho vyplývá, že předem udělené povolení ve smyslu čl. 6 odst. 2 směrnice 2006/11 zahrnuje přezkum případ od případu všech žádostí předložených za tímto účelem a nemůže být konkludentní (viz, co se týče zejména článku 7 směrnice 76/464, rozsudek ze dne 14. června 2001, Komise v. Belgie, C-230/00, Recueil, s. I-4591, bod 16).

27 Jednak totiž předchozí specifický přezkum každého plánovaného vypouštění, které pravděpodobně obsahuje látky ze seznamu II, je nezbytný pro provedení programů snižování znečišťování vod zavedených členskými státy v souladu s čl. 6 odst. 1 směrnice 2006/11, podle kterého podrobení všech vypouštění takové povahy předem uděleném povolení představuje jeden z prostředků provádění těchto programů. Takový průzkum je rovněž nezbytný pro stanovení, ve všech případech povoleného vypouštění, emisních norem, které vycházejí z norem environmentální kvality obsažených v takových programech a které mají za cíl snížení vypouštění obsahujících jednu nebo více látek ze seznamu II. Tento průzkum vyžaduje dále posouzení konkrétního stavu zasažených vod, které musí být zohledněno při určení emisních norem. Krom toho konkludentní povolení není slučitelné s požadavkem na stanovení v předem uděleném povolení emisních norem určených podle prováděcích pravidel popsaných výše.

28 S ohledem na tyto úvahy nemůže takový ohlašovací režim, o jaký se jedná ve věci v původním řízení, s odkazem na normy environmentální kvality obsažené v programech snižování znečišťování vod a právo správního orgánu podat námitky proti zahájení provozu nebo uložit dodržení mezních hodnot vypouštění, které jsou vlastní danému zařízení, splňovat výše uvedené požadavky článku 6 směrnice 2006/11, pokud nezaručuje, že všechna vypouštění, která pravděpodobně obsahují látku ze seznamu II, budou předmětem předchozího konkrétního průzkumu, jehož výsledkem je stanovení emisních norem, které jsou jim vlastní a které vycházejí z použitelných norem environmentální kvality a konkrétního stavu zasažených vod. Takový režim tedy neukládá příslušnému správnímu orgánu přijmout rozhodnutí, které by mohlo být považováno za platné předem udělené povolení ve smyslu čl. 6 odst. 2 směrnice 2006/11.

29 Mimoto ani existence obecných pravidel ochrany kvality povrchových vod, jakož i takových vnitrostátních norem nebo zvláštních norem týkajících se určitých částí území, jaké stanoví články L. 211-2 a L. 211-3 zákona o životním prostředí a normy, které se použijí na zařízení na chov ryb stanovené přijatou vyhláškou, podle údajů sdělených během jednaní dne 1. dubna 2008, byť doprovázené sankcemi, ani zaslání ohlašovateli takové kopie použitelných obecných norem, jaké ukládá článek R. 214-33

stejného zákona, nemůže nahradit to, že nebyly stanoveny emisní normy, které se použijí na jednotlivá vypouštění a které vycházejí ze stanovených norem environmentální kvality a konkrétního stavu zasažených vod.

30 Tedy na rozdíl od toho, co tvrdí francouzská vláda, takový ohlašovací režim, o jaký se jedná ve věci v původním řízení, neobsahuje ustanovení, která se mohou ve skutečnosti přizpůsobit jednoduchému režimu povolení splňujícímu požadavky stanovené článkem 6 směrnice 2006/11.

31 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdily francouzská, italská a nizozemská vláda ve svých písemných a ústních vyjádřeních, takový ohlašovací režim doplněný právem podat námitky, i když má za cíl zjednodušit správní postupy a zlepšit přidělování kontrolních prostředků, o jaký se jedná ve věci v původním řízení, nemůže být považován za rovnocenný režimu předem uděleného povolení stanovenému článkem 6 směrnice 2006/11.

32 Tento závěr nemůže být zpochybněn argumentem vzneseným nizozemskou vládou při jednání, který podpořila francouzská vláda a který je odvozen z rámcové směrnice o vodách.

33 Členské státy mohou zajisté na základě přechodného ustanovení v čl. 22 odst. 3 písm. b) rámcové směrnice o vodách uplatňovat pro účely článku 6 směrnice 2006/11 „zásady stanovené pro určení problémů znečišťování a látek, které je způsobují, stanovení norem jakosti a přijímání opatření podle [rámcové směrnice o vodách]“. Konkrétně, jak Komise Evropských společenství připomněla při jednání, čl. 11 odst. 3 písm. g) rámcové směrnice o vodách umožňuje pro bodové zdroje vypouštění, které mohou způsobit znečištění, přijetí zejména režimu registrace, a tedy neukládá nutně režim předem uděleného povolení.

34 Tento režim registrace se nicméně přechodně vztahuje pouze na provedení rámcové směrnice o vodách. Uvedený režim registrace totiž nelze použít nezávisle na jiných opatřeních stanovených touto směrnicí – jejichž existence v kontextu, o kterém se jedná ve věci v původním řízení, nevyplývá ani z předkládacího rozhodnutí, ani z vyjádření předložených francouzskou vládou – a předpokládá zejména, jak vyplývá z článku 11 stejné směrnice, předchozí určení oblastí povodí, provedení analýzy pro každou z nich, jakož i vytvoření programu opatření zohledňujícího výsledky těchto analýz, jakož i definici kontrol emisí pro dotčené znečišťující látky.

35 Na základě výše uvedeného je tudíž třeba odpovědět na položenou otázku, že článek 6 směrnice 2006/11 nemůže vykládán tak, že umožňuje členským státům, jakmile jsou podle tohoto článku přijaty programy pro snižování znečištění vod, které obsahují normy environmentální kvality, zavést ohlašovací režim pro určitá zařízení, která jsou považována za málo znečišťující zařízení, s odkazem na tyto normy a právo správního orgánu podat námitky proti zahájení provozu nebo uložit dodržení mezních hodnot vypouštění, které jsou vlastní danému zařízení.

K nákladům řízení

36 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/11/ES ze dne 15. února 2006 o znečišťování některými nebezpečnými látkami vypouštěnými do vodního prostředí Společenství nemůže být vykládán tak, že umožňuje členským státům, jakmile jsou podle tohoto článku přijaty programy pro snižování znečištění vod, které obsahují normy environmentální kvality, zavést ohlašovací režim pro určitá zařízení, která jsou považována za málo znečišťující zařízení, s odkazem na tyto normy a právo správního orgánu podat námitky proti zahájení provozu nebo uložit dodržení mezních hodnot vypouštění, které jsou vlastní danému zařízení.

Podpisy.